

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/47/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416010184
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5416010184.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Vladimíra Kuráka, na neverejnom zasadnutí konanom 25. apríla 2017 prejednal sťažnosť podanú prokurátorom proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 9T/52/2016-46 zo dňa 1.3.2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Ružomberok uznesením, č.k. 9T/52/2016-46 z 1.3.2017 podľa § 238 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 241 ods. 1 písm. b) Tr. por., z dôvodov uvedených v § 214 ods. 1 Tr. por. postúpil Okresnému úradu Dolný Kubín vec obvineného F. R., trestne stíhaného na tom skutkovom základe, že:

„v období od 18.09.2015 do 06.10.2015 v Dolnom Kubíne ako zamestnanec spoločnosti 2xRévai s.r.o., pre ktorú vykonával prácu vodiča TAXI služby, neodovzdal po ukončení jednotlivých výkonov prác inkasované tržby od prevážaných osôb, a to dňa 18.09.2015 sumu 57,33 Eur, dňa 20.09.2015 sumu 89,96 Eur, dňa 28.09.2015 sumu 18,46 Eur, dňa 30.09.2015 sumu 22,49 Eur a dňa 06.10.2015 sumu 100,62 Eur a tieto následne použil pre vlastnú potrebu a zamestnávateľovi ich ani dodatočne nevrátil, čím spôsobil spoločnosti 2xRévai s.r.o., IČO: 44 223 510 škodu vo výške 288,86 Eur“,

právne kvalifikovaný v návrhu na dohodu o vine a treste podanom prokurátorom Okresnej prokuratúry Dolný Kubín č. Pv 218/16/5543-12 z 28.11.2016 ako pokračovací prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák.,

pretože nejde o trestný čin, ale ide o skutky, ktoré by mohli byť priestupkom.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že po podaní návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry Dolný Kubín na schválenie dohody o vine a treste, ktorú uzatvoril s obvineným dňa 28.11.2016, pri aplikácii procesných ustanovení § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. por., § 241 ods. 1 písm. b) Tr. por. z dôvodov uvedených v § 214 ods. 1 Tr. por. postúpil vec Okresnému úradu Dolný Kubín. Z hľadiska hmotného práva oprel svoje rozhodnutie o ustanovenie § 122 ods. 10 Tr. zák. a vychádzal z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 2 Urto 5/2015 zo dňa 8.9.2015 (ZSP č. 61/2015), pričom konštatoval, že za pokračovací trestný čin môže byť posúdené len také konanie páchatel'a, pri ktorom boli každým čiastkovým útokom naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Ani pri prečine sprenevery nemožno ustanovenie § 122 ods. 10 Tr. zák. vykladať tak, že za pokračovací prečin by bolo možné posúdiť aj také viaceré čiastkové útoky, ktorými si páchatel' prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená, ak hodnota tejto veci nedosiahla aspoň škodu malú. Spočítaním škôd nepresahujúcich škodu malú, nemožno vyvodiť voči takému páchatel'ovi trestnú zodpovednosť za pokračovací trestný čin sprenevery. Jednotlivými čiastkovými útokmi totiž neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty tohto prečinu tak, ako to predpokladá § 122 ods. 10 Tr. zák., keďže absentoval následok ako súčasť objektívnej

stránky. Iný (rozširujúci) výklad tohto ustanovenia by znamenal výrazné zhoršenie postavenia páchatela. Namiesto postihu za spáchanie viacerých priestupkov by bol totiž kriminalizovaný bez zákonného podkladu. V tomto smere nemožno poukazovať ani na publikované rozhodnutie Obvodného súdu Praha V, sp.zn. 3T/62/1990 zo dňa 27.8.1990 (Rt-22/1991), keďže v čase rozhodovania tohto súdu (vrátane schválenia jeho publikácie) neexistovalo vo vtedy platnom Trestnom zákone žiadne ustanovenie, ktoré by formulovalo definíciu pokračovacieho trestného činu (zákon č. 140/1961 Zb.). Pri výklade ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. (účinného od 1.1.2006) sa preto nemožno opierať o rozhodnutie súdu z roku 1990. V zásade predsa platí, že novší právny predpis nemožno vykladať odkazujúc na staršie súdne rozhodnutie.

Dňa 17.3.2017 súdu prvého stupňa bola doručená sťažnosť prokurátora, ktorý ju v podstatnom odôvodnil nasledovne:

„S odôvodnením okresného súdu nemožno v žiadnom prípade súhlasiť. Podľa ustanovenia § 122 ods. 10 Trestného zákona sa za pokračovací trestný čin považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

V predmetnom prípade spája všetky čiastkové útoky pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona spáchané obvineným F. R. objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin. Obvinený tým istým spôsobom v období necelého mesiaca spreneveril peniaze, ktoré mu boli zverené a to tým istým spôsobom konania. Obvinený vedel, že tieto peniaze je povinný odovzdať zamestnávateľovi.

Vzhľadom na uvedené je jednoznačné, že v tomto prípade, boli splnené všetky zákonné predpoklady na to, aby mohla byť trestnosť všetkých čiastkových útokov posudzovaná ako jeden trestný čin. Pri posudzovaní trestnosti skutkov a pri ich definovaní ako trestných činov sa vychádza z toho, či boli konaním páchatela naplnené všetky znaky skutkovej podstaty tohto ktorého trestného činu. Znakom skutkových podstát viacerých trestných činov je aj spôsobená škoda vo výške predpokladanej Trestným zákonom. Ak sa podľa Trestného zákona má posudzovať trestnosť všetkých čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu ako jeden trestný čin, táto zásada sa musí uplatniť aj pri posudzovaní naplnenia výšky spôsobenej škody ako základného znaku skutkovej podstaty tohto ktorého trestného činu t.j. pri pokračovacom trestnom čine sčítaním škôd spôsobených jednotlivými útokmi.

Iný výklad, ako vyššie uvedený je v priamom rozpore s ustanovením Trestného zákona, ktoré žiadny súd nemôže vykladať tak, že jeho výklad je v rozpore s písomným znením zákona.

Ohľadom odôvodnenia sudcu smerujúceho k nemožnosti použitia rozhodnutia Obvodného súdu Praha V, sp.zn. 3T/62/1990 zo dňa 27.8.1990 (Rt-22/1991) uvádzam, že od novely Trestného zákona (140/1961 Zb.) účinnéj od 1.10.1994 je pokračovací trestný čin definovaný zákonom v podstate rovnako. Aj bez zákonnej úpravy súdy jednotne aplikovali Trestný zákon na pokračovacie trestné činy bez pochybností. Aplikáčna prax vyústila do zmeny samotného Trestného zákona (Zák. č. 248/1994 Z.z. účinný od 1.10.1994) a následne do prijatia úpravy, platnej od 1.1.2006, ktorá je jednoznačná. Jediný rozsudok Najvyššieho súdu SR neznamená, že názor vyslovený v tomto rozhodnutí je správny. Doterajšia súdna prax (napr.: aj uznesenie NS SR 3 Urto 6/2014) a najmä zákonné znenie Trestného zákona svedčia o opaku. Zároveň poukazujem na skutočnosť, že sa nejedná o stanovisko k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa § 22 Zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Okresný súd sťažnosti podľa § 190 ods. 1 Trestného poriadku v celom rozsahu vyhovel a v prípade, že tak neurobí navrhujem, aby Krajský súd v Žiline uznesenie

Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn.: 9T/52/2016 zo dňa 1.3.2017 zrušil a uložil Okresnému súdu Dolný Kubín, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Záverom poukazujem na skutočnosť, že pri rozhodovaní o tejto sťažnosti je potrebné vyriešiť aj otázku, či je súd vzhľadom na znenie § 331 Trestného poriadku oprávnený rozhodnúť o návrhu dohody o vine a treste inak ako podľa § 331 ods. 1 písm. a), resp. písm. b) Trestného poriadku. Podľa § 241 ods. 1 Trestného poriadku rozhoduje súd pri preskúvaní obžaloby“.

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie obvineného F. R. k dôvodom sťažnosti prokurátora.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, po tom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávne.

Sťažnosť proti uzneseniu súdu prvého stupňa je prípustná v súlade s § 241 ods. 4 Tr. por., § 185 ods. 1, ods. 2 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1 Tr. por. (prokurátorom), v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por. a v súlade s ustanovením § 189 ods. 3 Tr. por. bola prokurátorom odôvodnená.

Podľa názoru krajského súdu sťažnosť prokurátora napriek tomu, že vychádza z doterajšej praxe všeobecných súdov z hľadiska výkladu a aplikácie zákonných ustanovení o pokračovacom trestnom čine nie je dôvodná.

Napadnutému rozhodnutiu nemožno vytknúť žiadnu chybu, či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia učinil prvostupňový súd zodpovedajúcim spôsobom, dostatočne a presvedčivo, a preto krajský súd v zásade na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odkazuje. V tejto súvislosti krajský súd pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu, a preto svojimi dôvodmi len doplní správne závery súdu prvého stupňa.

Podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Z ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. vyplýva, že za pokračovací trestný čin môže byť posúdené len také konanie páchatela, pri ktorom boli každým čiastkovým útokom naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Ustanovenie § 122 ods. 10 Tr. zák. nemožno pri trestnom čine krádeže vykladať tak, že za pokračovací trestný čin krádeže by bolo možné posúdiť aj také viaceré čiastkové útoky, ktorými si páchatel prisvojil cudziu vec jej zmocnením, ale hodnota tejto veci nedosiahla aspoň škodu malú (266,- Eur). Spočítaním škôd spôsobených páchatelom prisvojením si cudzej veci jej zmocnením nepresahujúci škodu malú, ktorými útokmi sa páchatel dopustil viacerých priestupkov proti majetku, nemožno vyvodit' voči nemu trestnú zodpovednosť za pokračovací trestný čin krádeže, pretože jednotlivými čiastkovými útokmi neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže (absentuje objektívna stránka a jej súčasť, následok) tak, ako to predpokladá § 122 ods. 10 Tr. zák. Iný, rozširujúci výklad označeného ustanovenia by znamenal výrazné zhoršenie postavenia páchatela viacerých priestupkov a jeho kriminalizáciu bez zákonného podkladu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8.9.2015, sp.zn. 2 Urto 5/2015).

Podľa názoru krajského súdu uvedený výklad ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. možno nesporne aplikovať aj pri trestnom čine sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák.

V súvislosti s vysloveným právnym názorom vo vyznačenom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR krajský súd v záujme vyhnúť sa plagiátorstvu poukazuje na poznámku uverejnenú v odbornej literatúre (Zo súdnej praxe č. 6/2015) k označenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, v ktorej autor doslova uviedol:

„Prax spočívajúca v spočítaní škôd spôsobených viacerými útokmi proti majetku a podľa súčtu týchto škôd, ak dosahuje aspoň „škodu malú“, v zmysle § 125 ods. 1 TZ zák. (266,- Eur), kvalifikovať skutok ako pokračovací trestný čin krádeže má podklad v nevedomení si dikcie § 122 ods. 10 TZ, podľa ktorého „za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu“ (teda prečinu - § 10 TZ, alebo zločinu - § 11 TZ) a nie napr. „v páchaní deliktu“ - za ktorý sa považuje aj priestupok. Iba pri splnení uvedenej zákonnej podmienky možno aplikovať tzv. „sčítacie pravidlo“ a tak ustáliť výšku škody v jej súhrne a následne aj príslušnú právnu kvalifikáciu skutku ako jedného pokračovacieho trestného činu, samozrejme, pri splnení aj ďalších podmienok uvedených v označenom § 122 ods. 10 TZ“.

Uvedený výklad § 122 ods. 10 Tr. zák. rešpektuje síce výklad logicky, gramaticky aj systematicky, ale nie som si istý (autor poznámky - poznámka krajského súdu), či rešpektuje aj výklad teologický, t.j., či napĺňa zmysel, resp. účel tohto ustanovenia. Lebo napr. sústavné odcudzovanie financií vždy po 100-150 Eur týždenne nebude ani po spôsobiení škody napr. 5.000,- Eur trestným činom, ale len sériou priestupkov proti majetku (§ 50 ods. 1 Zákona o priestupkoch, z ktorých časť po uplynutí dvoch rokov od spáchania môže byť premlčaná - § 20 ods. 4 cit. zák.). Dozrel čas na novelu Trestného zákona - buď § 122 ods. 10 alebo inak zapracovať tzv. „sčítacie pravidlo“.

Podľa názoru krajského súdu konštrukcia tzv. pokračovacieho trestného činu upravená v ustanovení § 122 ods. 10 Tr. zák. vo forme hromadnosti, je použiteľná v situácii, keď súčet škôd v prípade čiastkových útokov, ktoré by samy osebe naplnili iba základnú skutkovú podstatu, umožňuje kvalifikovať konanie páchatel'a ako trestný čin podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty. Prechýľovanie do kvalifikovanej skutkovej podstaty je možné iba v prípade, keď na seba základná a kvalifikovaná skutková podstata plynule nadväzujú. Kvalifikovaná skutková podstata sa od základnej musí odlišovať iba čo do kvantitatívneho hľadiska.

Z ustanovenia § 122 ods. 10, veta prvá Trestného zákona vyplýva, že za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel' pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Z označeného zákonného ustanovenia teda jednoznačne vyplýva, že každý útok musí napĺňať všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, o ktorého pokračovanie má ísť. Ak čiastkový útok pokračovania v trestnom čine splní podmienky uvedené v tomto ustanovení, možno škody v rámci pokračovania v trestnom čine spočítať.

Treba pripomenúť, že ustanovenie § 122 ods. 10, veta druhá Tr. zák. uvádza nasledujúce podmienky, ktoré je nutné splniť:

Čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, v spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Naplnenie znakov pokračovania v trestnom čine znamená, že niekoľko fakticky samostatných konaní páchatel'a je hodnotené ako jediné konanie, ktoré spôsobilo jediný následok. Právna kvalifikácia čiastkových útokov pokračovania v trestnom čine je tak spolu s ostatnými znakmi pokračovania v trestnom čine rozhodujúca pre konštatovanie, či ide o jeden trestný čin alebo o viac trestných činov. Až na tento krok nadväzuje spočítanie celkovej škody.

Z týchto dôvodov nepredstavuje odlišná právna kvalifikácia celého pokračovania v trestnom čine a jednotlivých čiastkových útokov komplikáciu, ktorá by zabránila použitiu konštrukcie pokračovania v trestnom čine s prvkami hromadnosti.

Odborný spor medzi súdom prvého stupňa a sťažovateľom spočíva v rozdielnom názore na výklad zákonného ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. v otázke možnosti vykladať znaky pokračovania

v trestnom čine tak, že konanie, ktoré by pri samostatnom posúdení bolo možné kvalifikovať ako priestupok, je možné kvalifikovať v súhrne s inými, ako čiastkový útok pokračovania v trestnom čine.

Inak povedané odborný spor spočíva v rozdielnom názore na možnosť prechyľovania priestupku do pokračovacieho trestného činu.

Trestný zákon definuje pojem „trestný čin“ v ustanovení § 8 Tr. zák., podľa ktorého trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Trestný zákon neobsahuje legálnu definíciu pojmu čiastkový útok. Podľa § 10 ods. 16 Tr. por. skutkom sa rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ak nie je výslovne ustanovené inak. Krajský súd poznamenáva, že účelom ustanovení Trestného poriadku je úprava trestného konania a nie riešenie otázok patriacich trestnému právu hmotnému, a preto označené ustanovenie nie je možné použiť pre riešenie naznačeného právneho problému.

V odbornej literatúre - Trestný zákon, Veľký komentár (autor doc. JUDr. J. Čentéš, PhD. a kolektív, vydané Eurokódex, august 2013) k ustanoveniu § 122 ods. 10 Tr. zák. je uvedené:

„Základnými črtami pre kvalifikovanie útokov podľa jednej skutkovej podstaty trestného činu sú:

...možnosť každý trestný útok osobitne podradiť pod to isté ustanovenie TZ, hoci v rôznom vývojovom štádiu, pričom v prípade škôd sa tieto sčítajú...“ (str. 215).

Podrobnejší výklad ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. neobsahuje ani 2. aktualizované vydanie z januára 2015 označenej odbornej literatúry (str. č. 223) a ani 3. aktualizované vydanie z októbra 2016 (str. č. 231).

Z označenej odbornej literatúry nie je zistiteľné, či sa právny názor na sčítanie škôd vzťahuje na prechyľovanie priestupkov do trestného činu alebo pre možnosť aplikácie kvalifikovanej skutkovej podstaty pri čiastkových útokoch, z ktorých každý zakladá znaky toho istého trestného činu.

Iný výklad ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. poskytuje Trestný zákon, všeobecná časť, komentár, I. diel, C-H-Beck, prvé vydanie 2010, autorov JUDr. Eduard Burda, PhD. a spol. na strane 755, kde sa uvádza:

„V prípade pokračovacieho trestného činu, keďže ide o jeden čin, sa škody spôsobené jednotlivými útokmi musia sčítať. Ak páchatel' jednotlivými útokmi nenaplnil skutkovú podstatu trestného činu alebo ju len nenaplnil niektorými útokmi z dôvodu, že následkom útokov bola škoda nižšia, než sa vyžaduje pre naplnenie základnej skutkovej podstaty daného trestného činu (napr. v prípade trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 TZ škoda menšia než malá, teda škoda, ktorá neprevyšuje 266 eur), ide o hromadný trestný čin podľa § 122 ods. 11 TZ (k pojmu hromadný trestný čin bližšie pozri vysvetlivky k § 122 ods. 11 TZ), ak ani jeden z čiastkových útokov samostatne nenaplní skutkovú podstatu daného trestného činu. A v prípade, že aspoň jeden z čiastkových útokov samostatne naplní skutkovú podstatu daného trestného činu, ide o trestný čin zmiešanej povahy, sčasti pokračovací, sčasti hromadný (k tomu porovnaj R 22/1991)“.

Autori označenej odbornej literatúry, teda odmietajú sčítanie škôd spôsobených čiastkovými útokmi a následné prechyľovanie priestupku do pokračovacieho trestného činu, ale zároveň predkladajú svoj názor, že ak ide o viac čiastkových útokov, pri ktorých škoda nedosahuje 266,- Eur (napríklad pri krádeži podľa § 212 ods. 1 Tr. zák.), ide o hromadný trestný čin (str. č. 757, 758):

„Podstata hromadného trestného činu spočíva v tom, že na jeho spáchanie sa vyžaduje viacero samostatných čiastkových útokov (činov), ktoré však sami osobe ešte nie sú trestnými činmi a trestným činom sa stanú až vo svojom súhrne, kedy sa trestnosť týchto samostatných činov posudzuje spoločne.

„O hromadný trestný čin však ide aj v prípade skutkových podstát, kedy je skutkovú podstatu trestného činu možné naplniť aj jedným čiastkovým útokom, avšak v konkrétnom prípade ide o naplnenie skutkovej podstaty až súhrnom viacerých čiastkových činov (napr. podľa § 212 ods. 1 TZ krádež vyžaduje pre svoje naplnenie škodu malú, teda škodu prevyšujúcu 266 eur, ktorá sa dá naplniť jedným útokom, napr.

krádež notebooku za 500 eur - vtedy nejde o trestný čin hromadný, ale aj viacerými útokmi vo svojom súhrne, napr. tri krádeže CD prehrávačov, každý v hodnote 100 eur -) vtedy ide o trestný čin hromadný“.

Konajúci senát odvolacieho súdu vyjadril právny názor k forme hromadnosti tzv. pokračovacieho trestného činu na strane 7 odôvodnenia a poznamenáva, že z rozsudku NS SR, sp.zn. 2Urto 5/2015 z 8.9.2015 nevyplýva akceptácia právneho názoru z posledne citovanej odbornej literatúry.

Podkladom pre výklad ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. nie je ani ustanovenie § 41 ods. 3 Tr. zák. (spoločný trest), ktorého význam spočíva vo vylúčení uplatňovania zásady rei iudicatae spôsobom aplikovaným v praxi orgánov činných v prípravnom konaní a súdov do nadobudnutia účinnosti zákona č. 300/2005 Z.z. (Trestný zákon) a zákona č. 301/2005 Z.z. (Trestný poriadok).

Podkladom pre teleologický výklad ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. nie je dôvodová správa k ustanoveniu § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 (Tr. zák.), pretože neobsahuje žiadny odborný argument k navrhovanému a nakoniec zákonodarným orgánom schválenému textu zákonného ustanovenia - § 122 ods. 10 Tr. zák.

Rovnako ani dôvodová správa k § 89 ods. 20 zákona č. 248/1994 Z.z. (účinný od 1.10.1994), ktorým sa menil a dopĺňal Trestný zákon a zákon o priestupkoch, ktoré zákonné ustanovenie obsahuje prvú zákonnú definíciu pojmu „pokračovanie v trestnom čine“, neobsahuje žiadne odborné argumenty k označenému zákonnému ustanoveniu.

Na porovnanie poukazuje odvolací súd na dôvodovú správu k ustanoveniu § 116 zákona č. 40/2009 Sb., ktorým bol do Trestného zákonníka (Českej republiky) schválený pojem „pokračovanie v trestnom čine“, ktorý odstraňuje pochybnosti o výklade tohto pojmu:

„Pojmy pokračování v trestném činu, veřejné spáchání trestného činu, spáchání trestného činu se zbraní, spáchání trestného činu násilím, uvedení nekoeho v omyl a využití nečího omylu protřednictvím technického zařízení, vloupání, ublížení na zdraví, které je nove vymezeno, a těžká újma na zdraví jsou ve společných ustanoveních vykládány v podstate stejným způsobem, jak je vykládá platný trestní zákon a pristupuje k nim judikatura. Pokud jde o pojem pokračování, vyskytují se zejména v teorii trestního práva názory, že každý dílčí akt musí naplňovat skutkovou podstatu stejného trestného činu i pokud jde o výši způsobené škody. Judikatura naproti tomu vychází z názoru, že to není nutné, a proto napr. za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) je třeba považovat i jednotlivé útoky, jimiž páchatel způsobil škodu nižší, než je škoda nikoli nepatrná, jestliže jde o útoky spáchané spolu s dalšími formou pokračování v trestném činu a celková škoda tuto hranici dosáhne (srov.c. 22/1991 Sb. rozh. tr.). K odstranění pochybností o správnosti výkladu pojmu pokračování se do legální definice pokračování v § 116 vkládá jednoznačnější text „jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu“, jímž se zdůrazňuje, že pokračování lze naplnit jak temi dílčími útoky, jimiž je skutková podstata určitého trestného činu naplněná ve všech znacích, tak i těmi dílčími útoky, u nichž teprve jejich souhrn tuto skutkovou podstatu ve všech znacích naplňuje.“

Konajúci senát krajského súdu uzatvára, že podľa jeho názoru žiadne zo zákonných ustanovení trestného práva hmotného v aktuálnom znení, nedáva priestor na iný výklad (gramatický, logický, systematický) ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák., ako ho spravil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku, sp.zn. 2Urto 5/2015 zo dňa 8.9.2015, na ktorom právnom názore a výklade ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. založil svoje rozhodnutie napadnuté sťažnosťou súd prvého stupňa. Konajúci senát odvolacieho súdu si aktuálny právny názor súdu prvého stupňa s odkazom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku, sp.zn. 2Urto 5/2015 zo dňa 8.9.2015, osvojuje.

K jednotlivým sťažnostným argumentom sťažovateľa považuje za potrebné krajský súd uviesť nasledovné stanoviská:

1. Konajúci senát odvolacieho súdu považuje za správny záver súdu prvého stupňa k právnomu názoru Obvodného súdu pre Prahu V (rozhodnutie z 27.8.1990, sp.zn. 3T/62/90), pretože si treba uvedomiť, že Obvodný súd pre Prahu V vyniesol svoje rozhodnutie v dobe, keď v Trestnom zákone znaky pokračovacieho trestného činu zakotvené neboli. Toto rozhodnutie bolo prijaté (ale i publikované) ešte pred účinnosťou právnej normy, ktorá zadefinovala pojem pokračovací trestný čin v slovenskom trestnom

zákonodarstve. Legálna definícia pokračovacieho trestného činu bola zakotvená zákonom č. 248/1994 Z.z. s účinnosťou od 1.10.1994 v ustanovení § 89 ods. 20 Tr. zák. Podľa tohto zákonného ustanovenia pokračovaním v trestnom čine sa rozumie také konanie, ktorého jednotlivé čiastkové útoky vedené jednotným zámerom naplňajú skutkovú podstatu rovnakého trestného činu, sú spojené rovnakým alebo podobným spôsobom vykonania a blízkou súvislosťou v čase a predmete útoku. Porovnaním tejto definície pokračovania v trestnom čine s aktuálnou právnou úpravou (§ 122 ods. 10, veta prvá Tr. zák.) možno ustáliť, že neexistuje zásadný rozdiel v slovách zákona a nemožno ani z predchádzajúcej definície pokračovania v trestnom čine ustáliť možnosť prechýľovania priestupkov do trestného činu. Rozhodnutie Obvodného súdu pre PrahuV je v súčasnej dobe neaplikovateľné pre výklad pojmu pokračovania v trestnom čine.

2. Neobstojí argument sťažovateľa, podľa ktorého ide len o jediný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil právny názor, z ktorého vychádza sťažnosťou napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa. Analýzou rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8.9.2015, sp.zn. 2Urto 5/2015 možno zistiť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v konkrétnej veci ako odvolací súd si osvojil právny názor odvolateľa, ktorým bola prokurátorka Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici a ktorá v dôvodoch svojho odvolania vyslovila rovnaký právny názor, ako potom vo svojom rozhodnutí aplikoval a rozviedol najvyšší súd.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky v označenom rozhodnutí neopomenul pri posune svojej judikatúry sa zmieniť aj o rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1.10.2014, sp.zn. 3Urto 6/2014 a vysvetlil svoj právny názor odlišný od právneho názoru vysloveného najvyšším súdom v rozhodnutí z 1.10.2014.

Pre konajúci senát odvolacieho súdu je nesporné, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 2Urto 5/2015, možno považovať za určitý posun v judikatúre a prehodnotenie predchádzajúcej praxe. Samotný posun v judikatúre však neznamená a ani nemôže znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. Pokiaľ by tomu tak bolo, tak by judikatúra bola petrifikovaná a nemohla by sa vyvíjať v súlade s vývojom spoločenských podmienok a právnych názorov. Zmena judikatúry sama osebe nie je porušením princípu predvídateľnosti práva a nemôže byť dôvodom pre kasáciu napadnutého rozhodnutia. Judikatúra nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to i pri nezmenenej právnej úprave), bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale i menená napríklad v nadväznosti na vývoj sociálnej reality, techniky a pod., s ktorými sú späté zmeny v hodnotových akcentoch spoločnosti. K zmene rozhodovacej súdnej praxe, zvlášť ak ide o prax najvyššej súdnej inštancie povolanej k zjednocovaniu judikatúry nižších stupňov, je ale treba pristupovať opatrne a pri posudzovaní jednotlivých prípadov tak, aby nebol narušený princíp predvídateľnosti súdneho rozhodovania a aby cez takú zmenu nebola popretá požiadavka na spravodlivé rozhodnutie v zmysle rešpektu k základným právam účastníkov konania. Je povinnosťou súdov pristupovať k zmene judikatúry nielen opatrne a zdržanlivo (t.j., výlučne v nevyhnutných prípadoch opodstatňujúcich prekročenie princípu predvídateľnosti), ale zároveň s dôkladným odôvodnením takéhoto postupu; jeho súčasťou by nevyhnutne malo byť presvedčivé vysvetlenie toho, prečo napriek očakávaniu rešpektu k doterajšej rozhodovacej praxi bolo rozhodnuté inak (US ČR PL. US 45/13).

Obdobne sa k danej problematike stavia i Európsky súd pre ľudské práva, ktorý vývoj judikatúry nepovažuje sám osebe v rozpore s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, naopak nemožnosť zachovať evolutívny výklad práva, aby ohrozila jeho reformu a zdokonaľovanie (rozsudok ESLP Atanasovski proti Macedónsku, 14.1.2010, č. 36815/03, § 38 a rozhodnutie Harrach proti Českej republike, 28.6.2011 č. 4097409). Európsky súd pre ľudské práva však vyžaduje, aby zmena judikatúry bola náležite odôvodnená. Pri posudzovaní rozsahu potrebného odôvodnenia je nevyhnutné brať do úvahy existenciu predchádzajúcej ustálenej súdnej praxe.

Konajúci senát odvolacieho súdu si je vedomý, že nemôže sám posúdiť ústavnú konformnosť spôsobu zmeny judikatúry rozhodnutím síce najvyššej súdnej authority, ale v pozícii odvolacieho súdu. Z tohto dôvodu predloží rozhodnutie spoločne s inými rozhodnutiami odvolacieho súdu, v ktorom bola aplikovaná prax prechýľovania priestupkov do trestných činov pri spočítavaní škôd pri jednotlivých čiastkových útokoch k zaujatiu stanoviska trestnoprávnemu kolégiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

4. K otázke správnosti procesného postupu súdu prvého stupňa nastolenej sťažovateľom krajský súd uvádza, že podľa jeho názoru procesný postup súdu prvého stupňa nevykazuje žiadne vady a nemožno

ho označiť za postup v rozpore s princípom legality upraveným v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, prípadne za postup, ktorým by prekročil rozsah svojich právomocí (ultra vires).

Ustanovenie § 330 Tr. por. umožňuje konajúcemu súdu použiť aj iné (všeobecné) ustanovenia Trestného poriadku pri podaní návrhu na dohodu o vine a treste, ako je uvedené v ustanovení § 331 a nasl. Tr. por. Ustanovenie § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. por. ukladá súdu prvého stupňa aj povinnosti súvisiace s jeho činnosťou po podaní návrhu na dohodu o vine a treste a v neposlednom rade mu ukladá urobiť všetky rozhodnutia opatrenia upravené týmto zákonom, ktoré sú potrebné na skončenie veci a na výkon súdneho rozhodnutia. Nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že rozhodnutie podľa § 241 ods. 1 písm. b) Tr. por. je rozhodnutím smerujúcim na skončenie veci aj v prípade podania návrhu prokurátora na dohodu o vine a treste.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného súdom prvého stupňa, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť prokurátora zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.